

opusdei.org

Interview med Susana Wilson, mor til José Ignacio Ureta Wilson

Susana bad til Biskop Álvaro om, at hendes søn måtte bliver helbredt, noget der blev nævnt af pavestolen i forbindelse med Biskop Álvaros beatifikationsproces, eftersom José Ignacios helbredelse er blevet erklæret medicinsk uforklarlig.

28.01.2015

Hvor gammel er José Ignacio i dag?

Han fylder 10 år d. 10. juli (2013).

Han blev født d. 10. juli, 2003.

Der var nogle problemer i forbindelse med hans fødsel, ikke sandt?

Faktisk begyndte problemerne længe inden fødslen. Allerede i januar 2003, da jeg ventede José Ignacio, fik vi at vide, at hans fødsel ville blive svær, da det var meget sandsynligt, at han ville blive født med en bugvægsdefekt (brok). Fra det øjeblik betroede vi os til Biskop Álvaro og brugte bønnekortet til at bede til ham. Da jeg fik foretaget en ultralydsscanning i marts, blev diagnosen bekræftet.

I begyndelsen af juni blev jeg indlagt på hospitalet for at føde. Det føltes som om, vi måtte vente i en evighed, og det var en svær tid, for vores

ældste søn var derhjemme og bekymrede sig om sine forældre.

Da José Ignacio endelig blev født, vejede han 1750 g., men det syntes lægerne var en succes, for de havde forventet, at han kun ville veje 1500 g.

Havde de ikke opdaget nogen hjerteproblemer?

Ikke inden han blev født. Men efter fødslen foretog de forskellige tests for at kunne operere ham for bugvægsdefekten så hurtigt som muligt, og de opdagede hurtigt, at José Ignacio havde en misdannelse i hjertet, hvilket havde alvorlige konsekvenser for hans blodgennemstrømning.

Hjerteproblemerne begyndte ved fødslen. Lørdag d. 12. juli blev José Ignacio opereret for bugvægsdefekten, men der opstod komplikationer, fordi hans

temperatur faldt. Hans hjerte standsede, og de blev nødt til at afslutte operationen med det samme. Der opstod nye problemer i de følgende dage, og det skadede hans hjerne. Vi har en diagnosticerende ultralydsundersøgelse fra d. 28. juli, der viser forandringer i hjernemassen med læsioner i begge hjernehalvdele på grund af manglende blodtilførsel.

En dag begyndte jeg at bede i stilhed, og jeg syntes, at det så ud til, at iltmætningsmåleren på José Ignacios skærm stabiliserede sig lidt efter lidt. Jeg kan huske, at jeg sagde det til min mand. På et givet tidspunkt kom vagtsygeplejersken for at se til ham, og da hun så, at iltmætningen havde stabiliseret sig, skruede hun ned for respiratoren, så José Ignacio stille og roligt kunne begynde at trække vejret selv. Det var et afgørende øjeblik for os, hvor vi blev bekræftet i vores overbevisning om, at Biskop

Álvaro hjalp os, så jeg bad nogle flere om at hjælpe os ved at blive ved med at bede for José Ignacio til Biskop Álvaro.

Til at begynde med var ideen at få José Ignacio stabiliseret, så han kunne blive udskrevet fra hospitalet og komme tilbage og blive opereret et år senere, men i lyset af den nye situation besluttede lægerne at udføre en palliativ operation, stadig med henblik på at udføre den endelige operation senere.

José Ignacios hjerteoperation fandt sted d. 30. juli, 20 dage efter hans fødsel. I de første 48 timer efter operationen lod alt til at være i orden. Lægerne virkede tilfredse.

Efter det forandrede situationen sig fuldstændigt.

Hvad skete der?

Omkring kl. 14.30, d. 2. august, blev vi bedt om straks at gå til Børneintensivafdelingen på Universitetshospitalet, fordi José Ignacio havde det meget dårligt. Vi fandt situationen ekstremt alvorlig. Vi bad hele vejen derhen. Da vi kom frem, bad jeg om at få lov til at se min søn, og de sagde til mig, at det ikke var muligt, fordi de var i gang med at genoplive ham. Jeg var så nervøs, at jeg næsten ikke kunne gå. Jeg omfavnede min svigerfar, som tilfældigvis var der på det tidspunkt, og begyndte at bede uafbrudt med Biskop Álvaros bønnekort. Så snart jeg var færdig med ét, begyndte jeg på et nyt. Det var det eneste, vi gjorde.

Vi ringede til forskellige folk og bad dem om at ringe til alle og sige, at de skulle bede for José Ignacio til Biskop Álvaro del Portillo.

Senere var der en sygeplejerske, der fortalte mig, at hun havde set José Ignacio den dag og var blevet overrasket over, hvor underlig han så ud, på trods af at målingerne lod til at være normale. De besluttede at lave et ultralydskardiogram, og på den måde opdagede de, at der var perikardie-effusion, og begyndte straks at forsøge at reducere det. Det var da, at hans hjerte holdt op med at slå.

Var det endnu et hjertestop, ligesom dem der havde været inden operationen?

Nej, denne gang standsede hans hjerte i mere end en halv time. Lægerne troede, at han var død, for han reagerede ikke på hjertemassagen eller på noget i det hele taget. Men da vi var ved at give op, begyndte José Ignacios hjerte at slå igen.

Selv da havde der været voldsomme blødninger. Jeg kan huske, at det var dr. Felipe Heusser, en kardiolog fra det Katolske Universitet, som fortalte os, at José Ignacio havde genvundet sin normale hjerterytme, men at der var sket en blødning i det perikardiale område og også omkring nyrerne.

Vi gik ind for at se til José Ignacio, og han var hvid som et spøgelse. Vi var fortvivlede. Hans negle var lilla – og vi blev fortalt, at det skyldtes iltmanglen.

Vi bad inderligt i løbet af hele den dag.

Hvornår begyndte han at få det bedre?

Næste dag, om morgenen, fortalte de os, at José Ignacio havde haft en god nat. Da vi gik ind for at se til ham, blev vi overraskede over, hvor sund han så ud. Hans hud var nu som

ethvert nyfødt barns, og hans negle var ikke længere lilla.

Jeg kan huske, at vagtlægen nævnte, at dr. Heusser var kommet og havde spurgt hvad tid, José Ignacio var død. Det var en uvæsentlig ting, men jeg har husket den lige siden, for det var det samme som en læge kom og spurgte Sankt Josemaría om, da han var alvorligt syg som barn.

Dr. Heusser havde sagt til mig, at han ikke troede, at barnet havde nogen som helst chancer for at overleve. Han minder mig altid om, hvor overrasket han blev over, at José Ignacio blev frelst. Engang spurgte han os, hvem vi havde bedt til. De andre læger var også overraskede.

Har José Ignacio et normalt liv i dag?

Han lever et normalt liv, som ethvert andet barn på hans alder, selvom han har måttet overkomme nogle

vanskeligheder, som andre børn ikke slås med. Efter alt det, der var sket med ham, troede vi, at de eneste to muligheder var, at han ville dø, eller, hvis han overlevede, at han ville være sengeliggende for altid. Derfor har vi det sådan, at alt, hvad José Ignacio gør, kun kan forklares i lyset af Gud og Biskop Álvaros mellemkomst.

Han er rigtig god til fodbold. Så snart han ser sit snit til det, tager han sin trøje med Alexis Sanchez på, eller den med Messi, eller den med hans hold, Colo-Colo, og spiller fodbold med sine venner. Han kan også godt lide tennis, og en af trænerne, som han har spillet med i vores sommerhus, siger, at han er meget velkoordineret og begejstret. Han bliver aldrig træt af at danse: Han elsker musik og går rundt i huset og synger sange, som han selv har fundet på, og danser til alle mulige rytmer. Til hans tantes bryllup

dansede han uafbrudt, indtil festen var slut.

Har der ikke være nogen negative neurologiske eftervirkninger?

José Ignacio får hjælp til bedre at kunne koncentrere sig, og ligesom nogle af hans skolekammerater har han en speciallærer, der hjælper ham med at gøre fremskridt. Man kan med andre ord sige, at de vanskeligheder, han har, ligger inden for de normale parametre. Han har haft svært ved at læse og skrive i skolen, men nu har han lært at blive bedre til at klare det.

Ifølge speciallæreren har José Ignacio et stort potentiale og er meget skarp. Nogle gange bliver han irriteret, når han ikke kan finde ud af noget i sine lektier, men så tænker han over det igen senere og går tilbage og arbejder videre med det. Han er skarp nok til at kunne forstå ting hurtigt, og så kan han finde ud

af at bruge det som noget, man kan grine af, eller som noget, der kan bruges som argument til at retfærdiggøre noget. Han får os altid til at grine, når vi spiser sammen, og han er meget vittig og humoristisk.

Hvordan vil du beskrive din søns personlighed?

Jeg er hans mor, og jeg ved godt, at jeg derfor nogle gange mister objektiviteten. Men jeg skal forsøge at beskrive ham så tæt på virkeligheden, som jeg kan, og ikke lade mine følelser styre mig, eller min stolthed over at have en søn som ham.

José Ignacio er en glad og begejstret dreng, han er meget motiveret. Jeg vil også gerne fremhæve hans udholdenhed, at han ikke lader sig gå på, hans gode selvtillid og omgængelighed.

Han har mange venner i skolen, som han mødes og laver lektier med eller spiller Wii eller Playstation eller fodbold sammen med. Han bliver tit inviteret hjem til sine venner, og han er en populær dreng på sin årgang. Han er også ven med mange af lærerne, assistenterne og de ældre elever. Engang var han med i en dansekonkurrence til en skolebegivenhed, og han havde nemt ved at snuppe mikrofonen fra de ældre elever for at synge en sang.

Vi kan en historie, fra da han var 8 år gammel, og hans lærer i religion så ham komme i skole med en stor madkasse i hånden. Han siger begejstret til José Ignacio, at den frokost vil smage godt med en kop kaffe til, og José Ignacio svarer så: "og endnu bedre, sammen med en øl". Så hurtig i replikken er han tit.

Selvom det ikke har været nemt for ham i skolen, har han været i stand

til at holde ud, og hans selvtillid har aldrig lidt nogen knæk på grund af det. Hvis der er noget, han synes er svært, beder han om hjælp, og så bliver der ikke noget problem ud af det.

I vores familie kender vi ham også som en glad dreng, der gør sig umage og nyder livet. Han blev lykkelig, da hans lillebror kom til verden for lidt over et år siden: Han synger til ham, taler til ham, tager ham i armene, bliver bekymret, når han græder, og holder øje med, hvem der kommer i nærheden af ham for at beskytte ham.

Hvad har alt det, der er sket, betydet for dig og din mand?

Åndeligt har det betydet meget. Det har også sat sig spor på andre måder, men det har især været vigtigt på det åndelige plan. Når vi reflekterer over vores liv i ægteskabet, indser vi, at "eventyret" med José Ignacio har

været en proces præget af dyb konvertering og at komme tættere på Gud.

Det var på det tidspunkt, at vi opdagede vores kald til Opus Dei. I mit tilfælde var det, da jeg hvilede mig på hospitalet i forberedelsen på José Ignacios fødsel, og i min mands var det nogen tid senere. Vi håber, at Biskop Álvaro vil blive ved med at gå i forbøn for os i fremtiden, sådan som han har gjort indtil nu.

Tror du, at der ligger et budskab i José Ignacios historie, som alle kan være interesserede i?

Det er et budskab om håb for alle dem, der går igennem en svær tid. José Ignacio er et levende vidnesbyrd om den gave, Gud har givet os ved at bringe os ind i verden, og hans udholdenhed viser os, hvad det vil sige at kæmpe dag efter dag for at give det bedste af os selv, ligegyldigt hvordan vores omstændigheder

former sig. Når omstændighederne gør livet svært, er det nærheden til Gud, der giver én styrke til at fortsætte.

pdf | dokument genereret automatisk
fra [https://opusdei.org/da-dk/article/
interview-med-susana-wilson-mor-til-
jose-ignacio-ureta-wilson/](https://opusdei.org/da-dk/article/interview-med-susana-wilson-mor-til-jose-ignacio-ureta-wilson/) (28.03.2025)